

ZAMANCI BABA

Bir Izmir Polisiyesi

YUSUF MIZMARI

ZAMANCI BABA
Bir İzmir Polisiyesi
Yazar
YUSUF MİZMARİ

Yayınevi

Yazardan Direkt – Turkey

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN:

“Tutuklanan suçlu sayısını en iyi şekilde yansıtan bir kayıt dahi işlenen suç sayısını tam olarak gösteremez, çünkü bu daha çok mağdurun ya da savcının takdirine ve polis sisteminin yeterliliğine bağlıdır.”

Sir Rawson William RAWSON

1838-1842 yılları arasında

Londra İstatistik Cemiyeti Fahri Sekreteri

Rawson 'un bu tespiti 1969 'da Strasburg 'ta yapılan **“SUÇTA SİYAH SAYILAR”** temalı 6. Avrupa Kriminolojik Araştırma Enstitüleri İş birliği Konferansı 'na damgasını vurmuştur.

Temmuz sıcağında kavrulan İzmir’de, nefes almaya ancak yetecek kadar serin bir gece...

Meraklı kalabalığın neden toplandığını anlayabilmek için gelen ve o kalabalığı çoğaltmaktan başka bir işe yaramayan yeni izleyiciler, güçlkle polis kordonunun ortasındaki otomobili görebiliyorlarken, şanslı olanları otomobilin sürücü koltuğundaki cansız bedeni de görebiliyorlardı. Ceset, emniyet kemeri sayesinde yan koltuğa düşmediğinden diğer meraklılar için de hala bir umut vardı. Bir o yana bir bu yana dolaşarak tüm detayları incelemeye, dostlar kahvesinde anlatmak üzere kriminal raporlar oluşturmaya çalışıyorlardı. Ah şu bağıra çağıra kendilerini uzaklaştırmaya çalışan polisler de olmasaydı, işleri nasıl da kolay olurdu!

Komiser Zafer: “Arkadaşlar! Bir dağıtamadınız şunları! Hadi ama canım!”

Polis memuru: “Komiserim biri gidiyor biri geliyor, vallahi biz de ne yapacağımızı şaşırdık. Sanki polis olan onlar.”

Komiser Yardımcısı Gürsel: “Komiserim! Savcı bey telefonda.”

Telefonu uzatan Gürsel’in yüzündeki ve sesindeki alayı anlayan Zafer dudaklarını sinirlice büzdü ve “Ben sana sorarım” gibisinden kafasını sallayarak açık olan telefonu aldı: “İyi geceler Sayın Savcım. Bu saatte rahatsız etmek istemezdim ama...”

“Kes tatavayı damat! Sadede gel. Öncelikle beni neden kendin aramıyorsun da muavinine arattırıyorsun? Onu izah et!”

“Sayın Savcım, burası çok kalabalık. Ben ilk incelemeye başlarken zaman kaybı olmasın diye Gürsel’e deyivermiştim.”

“Ha yani kızıyla bozuştunuz diye kayınpederine trip atmıyorsun öyle mi?”

“Kesinlikle doğrudur Sayın Savcım. Buradaki olay şöyle olmuş: Maktul, siyah BMW aracında yalnız seyrederken kırmızı ışıkta durmuş, henüz tanımlayamadığımız bir başka araçtan tek el ateş edilmiş. Şahıs başından vurularak olay yerinde ölmüş.”

“Yani illa ki gel demeye getiriyorsun.”

“Siz bilirsiniz efendim fakat sıradan bir cinayete benzemiyor. Adamın GBT’sine (Güvenlik Bilgi Taraması) baktık, sabıkası yok ama pek de tekin değil. Basmane’de otel sahibiymiş. Üç kez fuhuştan, iki kez uyuşturucudan, bir kez

de ruhsatsız silah bulundurmaktan misafirimiz olmuş. Sorgularından bir şey çıkmamış, sadece silah yüzünden para cezası almış, hepsi bu.”

“Anlaşıldı, çocukları gönder alsınlar beni. Neresi demiştin? Posta adresi verme, anlayacağım dilden tarif et!”

“Mustafa Kemal Sahil Bulvarı’ndan Göztepe Vapur İskelesi’ni geçince Adnan Saygun Sanat Merkezi’ne çıkan tali yol var, tam oradayız. Yalnız Sayın Savcım, şaka maka iyi gömdünüz beni. Geldiğinizde polis arkadaşların yanında biraz daha şey olursak...”

“Ne olursak? Komiser Zafer! Kendine gel, karşında kayınpederin yok, savcın var(!)”

“Saygılar Sayın Savcım. Arkadaşlar birazdan sizi alacaklar.” Zafer telefonu kapatıp, arenada yenilmiş bir gladyatörün öfkesiyle onu Gürsel’e uzattı ve uyardı: “Bana bak, sakın gülme! Bir tek dişini görürsem hepsini döker eline veririm.

Gülmemek için kendini zor tutan Gürsel: “Yok Komiserim, ne haddime? Gülmek şöyle dursun, üzülüyorum bile(!)”

Henüz 35 yaşındaki Zafer, İzmir gibi önemli bir büyükşehrin Cinayet Büro Amiri idi. Bu önemli görevde olmasını pek çok meslektaşına göre başarılarına değil, kayınpederi Savcı Aziz Bey’e borçluymuştu. Üç yıl önce bir komiser yardımcısı iken tanıştığı Stajyer Avukat Pınar’ın kimin kızı olduğunu, nişanlanmadan sadece birkaç gün önce öğrenmişti. Uzun boyu; siyah, kısa ve gür saçları; keskin yüz hatlarını tamamlayan Kafkas gözleri ve dal gibi düzgün fiziğiyle; kadınların kolay kolay reddedemeyeceği bir erkek olan Zafer, koca şehirde bula bula savcının kızını bulmuştu işte.

Çiçeği burnunda Avukat Pınar ise, oldum olası üzerine yapışagelen “savcının kızı” yaftasından sıyrılıp “Avukat Pınar” olabilmek adına, babasının kim olduğunu hiç kimseye hemencecik söylemezdi. Lakin mesleğini söyleyerek kendini tanıttığı kimseler de genellikle inanmakta zorlanırlardı. Çünkü bir avukattan çok fotomodel, manken güzelliğine sahipti. İncecik ayak bilekleri, biçimli vücudunu, büyük bir ustanın başyapıtı hassasiyetiyle taşıyordu. Allah bilir ya, bu ikisi bir adliye koridorunda değil de herhangi bir başka ortamda karşılaşırsalardı da yine birbirlerine aşık olup evlenirlerdi.

Zafer’in arkadaşları meselenin bu boyutunu bilseler de bilmeseler de her fırsatta kayınpederi üzerinden şakalar yapar ama dozunu da kaçırmazlardı. Üstelik bu gidişle Zafer’in geleceği parlak görünüyordu ki onunla aralarını bozmayı hiç mi hiç istemezlerdi.

Zafer: “Gürsel, Savcı Bey’le tam olarak saat kaçta görüşmüştük?”

Gürsel: “21.35’te Komiserim.”

“Şimdi saat kaç”

“22.05 Komiserim.”

“Hıh! Sanki başka gezegenden gelecek. Alt tarafı Karşıyaka. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı. Bu saatte fazla trafik de yoktur ki.”

“Gelmek üzeredir Komiserim.”

“Hem beni burada ağaç ediyor hem de karşıma geçip: ‘*Damat, kızımı fazla yalnız bırakma ha!*’ diyor.”

“Der Komiserim.” Böyle derken sırtıyordu Gürsel. Zafer tam ona iyi bir laf edecekti ki hızla kavşağa gelip kırmızı ışığı son anda fark ederek güçlükle durabilen kırmızı Şahin’den etrafı sağır edercesine yükselen müzik, iki polisin kulak kepeçelerini bile titretti:

“BAŞ KOYMUŞUM TÜRKİYEMİN YOLUNA!

DÜZLÜĞÜNE YOKUŞUNA ÖLÜRÜM!”

Arabadaki üç genç ne polislere ne de kalabalığa aldırmadan, kendilerini kaptırdıkları şarkıyı marş tonuyla bağıra bağıra söylüyorlardı ve ekliyorlardı:

“EN BÜYÜK ASKER, BİZİM ASKER!”

Karşı kaldırımda yürümekleyen bu gürültüden rahatsız olan 65-70 yaşlarındaki bir İzmir beyefendisi, Zafer’e bakarak eliyle gürültünün kaynağı arabayı gösteriyordu. Konuşsaydı bile sesini duymak imkânsızdı. Hal ve hareketleriyle belli ki polisten bu taşkınlığa müdahale etmesini istiyordu.

Gürsel: “Komiserim, yeşil ışık yanmadan şu gençlere bir görüneyim de ihtiyarın gönlü olsun. Sonra polis ilgilenmiyor falan demesin.”

Zafer: “Bırak oğlum! Biz cinayet masasıyız, böyle ıvır zıvır şeylerle mi uğraşacağız? Çok dert ettinse ver plakasını Altay’da dolanan artist balıklara (Yunus *polis ekiplerini kastediyor*) oyalansınlar. Hem biraz çalışmış olurlar da polisliğin motorla caka satma işi olmadığını anlarlar.”

“Yok, Komiserim dert etmedim de hani zaten babanızı... Pardon, savcıcı bekliyoruz ya, benimkisi iş oldu işte. Hah yeşil de yandı zaten.”

“Tabii ya, boş versene! Her şeye katı kurallar koyamayız ki. Biz de vaktiyle asker olmadık mı? Bırakalım gençler eğlensinler. Şunu da diyeyim, bu ‘Gâvur İzmir’ de bu sahneleri görmekten, bu sesleri duymaktan rahatsız olanlar varsa da işte Yunanistan orada, defolsun gitsinler!”

“Yahu Komiserim işi nerelere vardırđın? Alt tarafı sessiz olun, yavaş gadin falan diyecektim onlar da polis ikaz etti diye kendilerine ufaktan bir çeki düzen vereceklerdi.”

“Haydi, Gürsel haydi! Bak babam... Ulan beni de şaşırttın, Sayın Savcım geliyor.”

Savcı Aziz Bey polis otosundan iner inmez Zafer söze başladı: “Hoş geldiniz Sayın Savcım.” Aziz bey lafı uzatma hevesli olmadığını hızlı hızlı konuşarak belli etti: “Hoş bulduk hoş bulduk. Kimmiş bu adam, neyin nesiymiş?”

“Adı Carullah Köksoy, 56 yaşında, Afyonkarahisar doğumlu.”

“Carullah mı? O nasıl isim öyle? Daha önce hiç duymamıştım.”

“Bolvadin ilçesindeki Sultan Carullah Türbesi nedeniyle oralarda yaygın bir isimmiş efendim. Sizi beklerken internetten arama yaptım da oradan biliyorum.”

“Bolvadin, Carullah... Bakalım daha neler duyacağım? Bu arada geç geldiğimi mi ima ediyorsun? Beklerken arama yaptım falan diyerek? Daha hızlı bir şoför yollasaydın o kadar beklemezdin!”

“Haklısınız Savcım... Adam evli, üç çocuğı var ve üçü de memleketinde yaşıyor, kendisi ise hep hareket halinde. İzmir, Diyarbakır, Batum, Hatay... Dinlenmek içinse evinden çok otelini kullanıyor.”

“Desene uçlarda yaşıyormuş(!) hızlı yaşayıp genç ölen biri daha. Tek kurşun mu demiştin?”

“Evet, tek kurşun. İki görgü tanığı var ve etraftaki işyerlerinden güvenlik kamerası olanları tespit ettik. Öyle sanıyorum ki en iyi görüntüyü, şu çaprazdaki saatçinin kamerası yakalamıştır.”

“Ne yazıyor o tabelada? Zaman Bayisi mi? O gazete kapanmadı mı?”

“Hayır, babacığım gazeteci değil, saatçi orası. ‘Zamancı Baba’ yazıyor.”

“Ne dedin sen?”

“Zamancı Baba”

“Yok, yok ondan önce, ‘babacığım’ mı dedin? Hani arkadaşların yanında ‘biraz şey’ olacaktık? Ne bu şimdi?”

“Ama baba ya!”

O esnada polisin telsiz trafiği artmıştı. Gürsel sürekli birileriyle konuşuyor ve sinirleniyordu. Çok geçmeden Aziz Bey'le Zafer'in konuşmasını böldü: “Savcım, Komiserim, özür dilerim ama önemli bir şey var. Balçova’da bir kız vurulmuş, bizden ekip istiyorlar.”

Zafer haberi duyar duymaz sinirlenerek sordu: “Vurulmuş da ne demek? Nasıl vurulmuş? Çatışma mı var? Ölmüş mü?”

“Evinin balkonunda oturmakta olan bir genç kız eğlence olsun diye havaya ateş eden serserilerin kurşununa hedef olmuş. Başından vurularak ölmüş. Eşkâl bilgisi de varmış görgü tanıkları da.”

“Öyleyse bizi ne demeye çağırıyorlar canım! Balçova karakolunda polis mi kalmamış? Adi bir olay işte, gitsinler etrafı çembere alsınlar, kriminalcileri arasınlar işte. Koca şehrin tüm cinayetlerine aynı anda yetişemem ya!”

“Emredersiniz Komiserim.”

Savcı Aziz: “Damat, işte senin bu yönüne hayranım ve bu yüzden de daha yüksek mevkilere layıksın. Her işe sazan gibi atlamıyorsun. Gayet iyi biliyorsun ki o iş önünde sonunda sana gelecek. Bırak bir başkası tabaktaki zeytini iyice yorsun sonra da sen kolayca yakala.”

“Şu an size ‘baba’ mı demeliyim yoksa ‘savcım’ mı? Bilemedim.”

“Hadi hadi, sen hangi durumda ne diyeceğini pek ala bilirsin. Telefonda da mahsustan ters yaptım sana. Beyza yanımdaydı oğlum anlasana. Pınar gelmiş çünkü tartışmanızı hemen anasına yumurtlamış. Sana hiçbir şey demesem ben kötü olacağım anladın mı? Bırak biraz ana-kızın karnının şışı insin, Beyza kesin şu anda kızına ballandıra ballandıra sana nasıl kızdığını anlatıyordur. Ben kızımı bilmez miyim ilkin hoşuna gider sonra da senin adına üzülür, eve girer girmez de boynuna sarılır. Hem neden tartışırsınız be oğlum? Akli başında insanlarsınız.”

“Onu nasıl sevdiğimi biliyorsun baba. Üzmek aklımın ucundan bile geçmez ama malum, şu çocuk mevzuu açılınca Pınar bambaşka biri oluveriyor. Ayıp değil ya yaşımız çok geçmeden, bir an evvel tedaviye başlayalım da çocuk sahibi olalım deyince kıyametleri kopartıyor.”

“Az daha sabret. Bir zaman geçsin, ben aynı tavşana kaç tazıya tut taktığıyla ikna ederim kızımı. Bir de bakmışsın o senden önce doktora başvurmuş.”

“Peki, madem öyle diyorsun öyle olsun baba.”

“Bu gece fazla oyalanma, evine git. Balçova’daki işe de başkası baksın canım, senin de bir ailen var.”

“Ya burası ne olacak, işimiz bitmedi ki?”

“Tamam, tamam ben göreceğimi gördüm. Çocuklar ortalığı toplasınlar. Yarın görüşürüz.”

Savcı Aziz ayrıldıktan sonra Zafer hayli rahatlamıştı. Gürsel'e dönerek: “Sen yine de Balçova'dakilere söyle yokluğumuzu belli etmesinler. Detaylı fotoğraflar alsınlar, kamera kaydı, tanık beyanı ne varsa derleyip toplayıp dosyayı ilk fırsatta yollasınlar.”

“Komiserim istersen bir beş dakika uğrayalım derim, yakınız zaten.”

“Olay saat kaçta olmuş?”

“22.15'te, şimdi saat 23.00”

“Bir buradan çıktık çıkıyoruz derken çok zaman geçer. Garibin cenazesini balkonda daha bekletmeyelim Gürsel. Söyle, gereğini yapsınlar, aileye daha fazla acı çektirmeyelim.”

“Haklısın Komiserim.”

O gece Zafer evine ancak gece yarısından sonra girebildi. Bu ilk kez olan bir şey değildi hatta bazı gecelere göre erken bile sayılırdı. Güzel karısı Pınar bir film açmış, sütlü kahvesini yudumlayarak izliyordu. Kocasının gelişine sevinmişti elbet ama çok da belli etmek istemedi. Çünkü tartışmaları hala sıcaklığını koruyordu. Neyse ki iki saat kadar önce annesinden gelen telefon Pınar'ın ateşini düşürmüştü. Zafer'i babası iyice azarlamış, ağza alınmayacak ağır laflarla yerin dibine sokup çıkartmıştı. İçten içe 'oh olsun' diyorsa da yine de sevgili kocasına kıyamıyordu. Bu yüzden artık hem iş hem aşk yorgunu kocacığının gönlünü almanın tam zamanıydı fakat bunu yaparken üzüldüğünü ve olan biteni bildiğini belli etmemesi gerekliydi: “Hoş geldiniz Komiserim(!) bir yorgunluk kahvesi alır mısınız?”

“Şimdi Komiser mi olduk? Hayırdır?”

“Neyse boş ver, zaten laf olsun diye sormuştum.”

“Saat kahve için pek uygun sayılmaz ama bu güzel hanımefendinin elinden ne vakit olsa içilir.”

“Bak bak dillere bak. Cinayet yaramış sana(!)”

“Sorma. Cinayet neyse de başımda bir savcı var ki aksi herifin teki. Her yanından kapris akıyor. Yok, arabaya dokunmayın. Yok, etrafı çembere alın, sanki bize işimizi öğretecek.”

“Allah Allah! Kimmiş o benim yakışıklı kocamın canını sıkan terbiyesiz(?) söyle bana bıyıklarını yalayım ben onun.”

“Aman boş ver hayatım. O da karısından bulsun inşallah(!)”

“Karısı da mı fenaymış?”

“Hem de nasıl? Ceberut, şirret, kinaver gözlünün teki(!)”

“Hop hop hop! Yavaş ol bakalım! Şakayla karışık ana-babama iyi giydiriyorsun beyim!”

“Bırak da içimi dökeyim hanımefendi. Babanın bana ettiklerini bir bilsen halime acıyıp iki laf da sen ederdin.

“Eee beni üzmenin cezasız mı kalacağını sanmıştın?”

“Seni üzme mi? Aşk olsun, seni üzenin Azrail’i olurum ben!”

“Dün gece öyle demiyordun ama.”

“Ama sen de inadından vazgeçmiyorsun be güzelim.”

“Yine başlayacaksak hiç konuşmayalım lütfen.”

“Hiç konuşmazsak nasıl anlaşacağız? Konuşmalıyız ve söz veriyorum seni üzmeceğim.”

“İyi o halde anlaşalım. Ben isteyinceye kadar çocuk yok, iyi mi?”

“Haa anladım! Sen kıskanıyorsun.”

“Aa! Kimin neyini kıskanacağım be!”

“Kızımızın ıslıl ıslıl pırasa saçlarını, cımbıza iş düşürmeyecek kalem kaşlarını, kuşkanadı gibi kıpır kıpır kirpiklerini, bir baktın mı hep bakmak isteyeceğin gözlerini, bardağın olayım da öyle öpeyim dedirten dudaklarını, kalem gibi düzgün, cam gibi narin parmaklarını...”

“Seni gidi hınzır seni! Bunların hepsi beni tarif ediyor.”

“Doğru, hepsi sende var ve bir tane daha olsun istemiyorsun. Kıskançsın işte.”

“Yaa! Yapma Zafer, fena yerden yakaladın beni.”

“Bak işte gördün. Böyle bir kızımızın olması hayali bile tuhaf ediyor insanı.”

“Biliyorum.” Pınar usul usul ağlamaya başladı ve kanepede oturmakta olan kocasının göğsüne başını yasladıktan sonra konuşmaya devam etti:

“Bilmediğimi, istemediğimi mi sanıyorsun? Bir kadın olarak anne olmayı nasıl istediğimi bilemezsin ama... Ama kısır olmayı kendime bir türlü konduramıyorum. Olacaksa normal yollarla bir bebeğimiz olsun istiyorum.”

“Sevgilim ayıp değil, günah değil, normal tıbbi bir hadise işte. Milyonlarca insan aynı durumda ve hiç çekinmeden tıbbi yardım alıyorlar.”

“Doktor Kıvanç’ın lafları aklımdan çıkmıyor. Ovülasyon^[1] bozukluğum varmış da ilaç başlayacakmışız da, olmadı aşılama, o da olmadı tüp bebek. Kendimi defolu ürün gibi hissettirdi vallahi.”

“Tek sorun buysa başka bir doktor buluruz.”

“Aslında sorun doktor değil. Sorun benim. Ben hep mükemmeldim. Dedemin en güzel torunuydum, okulun en güzel kıızıydım, en başarılı öğrencisiydim. Hâkimlik sınavını kazanamadığımda intiharı düşünmüştüm biliyor musun? Ben, iyilerin en iyisi olan ben, nasıl olur da bir sınavı kazanamam? İlk o zaman suratıma vuruldu mükemmel olmadığım. İşte bu da ikincisi oluyor. Oysa ben lise sona kadar tüm defter-kitap etiketlerime adımla P.P. diye yazardım. “Prenses Pınar”

“Vay! Yakışır sana.”

“Şu halime bak, Prenses Pınar, ‘Kısır Pınar’ oluyor. Tam bir skandal değil mi?”

“Canım benim, sen benim prensesimsin. Emret krallığın tüm çocuklarını önüne dizeyim, istediğini seçersin olmaz mı(?)”

“Dalga geçme lütfen Zafer!”

“Dalga geçmiyorum. Senin ağlamaman için her şeyi yaparım. Lütfen sen de kabul et ki bu bir facia değil, modern yöntemlerle kolay hallolabilecek bir mesele.”

“Haklısın, kaçmak, görmezden gelmek çare değil. Üç yıldır belki kendiliğinden oluverir diye dua ediyorum, olmadı işte, olmayacak. En iyisi tedaviyi kabullenmek.”

“Hah şöyle, kocasının bir tanesi!”

“Yalnız bir şartım var, beni sıkboğaz etmeyeceksin. Şimdi konuştuk diye yarın kolumdan tutup doktora sürüklemeyeceksin beni. Beni kendi halime bırak, nefes alayım, hazır hissettiğimde sana söylerim.”

“İstediğin bu olsun tatlım. Ama arayı uzatma emi?”

“Anlaştık!

Zafer...

Seni seviyorum.”